

roynt at hildið börnini rein, heil og hampulig. Hon hevði roynt at stríðst og baksað so, at hennara elskaðu børn ikki skuldi ganga til skammar í bygdini, og tað var fáur, ið ánað hevði, hvussu trøngt og týpt hon mangan hevði sitið, hóast ein, um hann hugsaði um tað, ikki visti, hvussu og hvaðani hon fekk klæði og føði til sín og börnini.

Men í kvöld bar einki til hjá teirri neyðar mommu at fáast við at bota, lappa og seyma.

Hendurnar duttu stóðugt í fangini — og eyguni stardu fram eftir í vónloysi uttan at siggja nakað, uttan at finna tað, tey søktu og tráðaðu eftir, hjálp til hennara neyðar børn. Hon kundi ikki, hon orkaði ikki at fara út at bidda. Hennara børn verða skírd biddaravælti! Nei! Fyrr mátti hennara hjarta bresta. Var hon farin, var hon burturi, mátti onkur taka sær av börnunum — og so sluppu tey frá at fáa biddaramerkið yfir heila lívið. Men hvat var tað, hon hugsaði? Eingið hevði rætt til at taka lívið uttan hann, ið hevði givið tað, Gud. Men hvar var Gud? Hann hevði opinberað seg fyri henni og lovað henni og hennar neyðar börnum hjálp. Ella var tað bert ein sinnissvilla, ein hvorsvön, ið barnið hevði haft, skapað av tí, tað hevði høyrð hana so ofta sagt úr gomlu testamenti, søguna um Jákupsstígan? Á, Gud, nú var ivin aftur yvir henni. Hví kundi hon ikki trúgva fullt og fast á Harran? Hon visti, at ivin var Sátans verk. Hví skuldi hon freistast so hart, so ómenniskjaliga hart. . . . Tankarnir, ivin og trúgv, fóru herjaandi yvir hana. Hennara sál bardust í deyðavanda. . . .

Hon stökkur aftur til sín sjálvs við, at nakar bukar spakuliga á dyrnar.

»Kom inn!»

»Gott kvöld, Marjun!

Eg eri komin higar í bygdina at biðja fólk at koma við mær at fiska, og so hugsaði eg, at eg skuldi stokka inn á gólvið hjá tær fyri gamlan kennskap skyld. Eg havi eina ferð verið her fyrr. Tað var meðan maður tín lívdi. Tað var ikki eitt av blíðskap, til sýndu mær tá. Men hvussu lívst, og hvussu klárar tú teg í hesum trøngu tíðinum. Tú sært mær so folin og bleik út. Eg kann ætla, at tú hevur tað ikki heilt lætt og rúmligt. «

Tað var Liggjas skipari, ein gamalur kenningur Marjunnar frá hennara ungu gentudogum.

Hann var ein av hesum tíðindafróðu menniskjunum, sum verða við at tosa langt og leingi, áðrenn nakar kann leggja upp í. Áðrenn hann hevði endað sín langa talustreyt, hevði Marjun fingið tíð at fata seg, og bað hon hann sita niðri og vera væl komnan. Men tess verri . . .

»Nei, vælsigna. »Traktamente skalt tú einki leggja lag í. Eg eri mettur og væl settur. Eg gisti hjá bestamanni mínum, soni Andras bónda,« helt hann, áðrenn Marjun hevði fingið talað seg lídna.

Tey tosaðu leingi tíðindi. Tað vil siga — Liggjas tosaði um teirra ungu dagar, tá ið tey leikaðu kát í dansi. Hon hoyrði minsta partin av tí, hann segði. Hennara tankar vóru aftur við at mala um hennara elskaðu børn, ið lógu svong á loftinum, meðan hesin talandi ríki skiparin og mong, mong við honum lívdu í yvirflóð og ikki kendu, hvat ið tað var at sakna, og enn og minni at sakna tað dagliga breyðið.

Gleðilig jól og eydnurikt nýár ynskist øllum veljarum mínum.

Takk fyri sýndan trúskap og vælvild á valdegnum.

Við kvøðu javnaðarmanna, bróður heilsan

J. H. DANBJØRG

»Nú, Marjun góða. Tað er vorðið seint, og eg hugsi, at eg má ragga mær av stað aftur.

Nú er bert ein dagur til jóla. Eg ætli mær yvir fjórðin í morgin, so eg kann verða heima jóladag. Men fái eg tíð, stokki eg inn á gólvið til tín í morgin áðrenn fyri at siggja börnini. Kanska eg fái tíð at keypa teimum eitt hvørt jólagóða. Tær sjálvari vildi eg fegin givið okkurt tingingest til áminningar um gamlan trúgvun vinskup. Eg havi heldur ikki fingið takka tær fyri blíðskapin, tú sýndið mær fyrstu ferð, eg var her at biðja fólk. Men eg havi ikki havt tíð at keypa nakað. Eg má royna at fáa tíð í morgin áðrenn, jú, tað má eg royna.

Ja, góða nátt, Marjun, og sov væll!

»Takk í líka máta,« svaraði hon, sum í øðrum heimi.

»Tinganeist! Hvat dugdi tað. Tað var matur, hon og börnini trongdu til.« Hon skar í at gráta. Tárinu lættu. Hon reistist. Hon vildi ikki gráta. Hon vildi trúgva og líta á Harran til tað síðsta. Hon vildi nú fara at leggja seg hjá börnunum, so hon kundi vakna við teimum í morgin. Tey skuldu ikki sakna hana.

Jólaaftans dagur reis við góðveðri.

Menn fóru til útróðrar.

Liggjas kundi ikki biða til middags, sum hann hevði ætlað. Sonur Andras bónda, bestimaður úrin, vakti hann á morgni við sólarisinum og segði, at teir skuldu fara so mikið fyrr frá landi enn hinir bátarnir, at teir kundu fáa tíð at seta hann yvir fjørð og vera nóg skjótt á fiskileiðum kortini.

Liggjas fekk so einki tingingest keypt, sum hann hevði lovað. Men hann bað konu Andrasar hera Marjuni ein lítlan pappírballing.

Tað bukar á dyrnar hjá Marjuni.

Hon og börnini eru nýstani uppi — hvat skuldi hon veika börnini til. Svøvnur dulmar og doyvir svongdina.

Tað var kona Andras bónda. »Liggjas bað meg hera tær henda pappírballingin, Marjun.«

»Takk!« Marjun fekk bert hetta eina orðið fram.

»Var tað Guds svar?« hugsaði hon.

So skjótt sum Andrasar kona var farin, skundaði Marjun sær við piprandi hondum at loysa ballingin upp.

Innan í lógu hundrað krónur og nokur orð til undanförsu, at hann ikki, sum lovað, fekk keypt nakað tingingest til börnini.

Marjun og börnini leitaðu sær innar til bitt lilla Guds altar teirra. Nigandi kríng tað takka áðrenn tey Harranum:

» . . . aldri vil eg, himneski faðir, ívast um náði, miskunn og hjálp tína, amen.«

Býarstýrisvalið.

So er tað endað, alt valstríð. Og úrslitið varð væl nakað soleiðis og ein kundi væntað sær — ikki verri.

Úrslitið av býarstýrisvalinum gav fyra sambandsmenn, fyra sjálvstýrismenn og ein javnaðarmann, og vit kunnu siga her, at frægari høvdu vit ikki væntað. Líknisísvis til skattalíkningsnevndina: triggir sambandsmenn, triggir sjálvstýrismenn og ein javnaðarmaður. Granskarir: ein av hvorum teim stórru flokkunum. —

Hetta er fyrsta ferð, at javnaðarmenn hava sett upp lista, og teir finga ein. Nú er tíðin komin til at arbeiða stilt og sakliga fram eftir, við næsta vali fyri eygum — og vinnu ein afturat! Tíðin hevur ongan enda, og vit mugu hava tøl, gott tøl, tí eina ferð vinna vit fram. —

Vit ynskja okkara partamanni góða eyðnu, og at hann dugir at nýta sína stóðu, tí honum er givið nóg upp í hendur, honum er givin mikil makt, tí hann hevur buktina!

Vit ynskja, at okkara býarstýri í teim komandu árum ger alt, gerast kann til gagns fyri okkara bý, at tað ger eitt óeginnyttugt arbeiði fyri okkum øll, tí fólkid hevur sett teir inn sum sínar álitismenn at virka fyri okkum øllum á besta hátt.

Og so takkar „Føroya Social-Demokrat“ teimum, sum hava givið lista C sínar atkvøður.

Ein spurningur til rætta viðkomandi.

Av tí, at valini hava haft ræðið í hesi tíð, kemur hetta ikki fyrr enn nú, og kanska tað hóskar best nú móti jólinum.

Harri blaðstjóri:

Eg havi høyrð at ein keypmaður her í Havn hevur lagt beslag á einkjupengarnar hjá einari einkju her, soleiðis at hon fær tann minna partin hvortja ferð hon fær pengarnir.

Eg havi altíð trú at einkjupengarnir vera gódnir fyri at börnini kunnu fáa til klædna og matna og otist tí yvir slíkan alburð.

Geri so væl at greiða mær:

1. Hvor letur einkjupengarnir?
2. Eru ikki einkjukassurnir til fyri at hjálpa börninum við mat og klæðir?
3. Hvorjum skulu pengarnir latast í hendi?
4. Kunnu hesir pengar beslagleggjast?

Eg vóni, tygum harri blaðstjóri geva eitt greitt svar.

Virðingarmest
Borgari.

Frelsarherurin.

Øll tit, sum hava hjarta opið fyri teim gomlu og treingjandi, minnst til *bossurnar* sum frelsarherurin hevur sett ymsa staðni og latið eitt syndur í tær. »Gud elskar hann, sum er glaður við at lata«.

Lýsingar

Hjálparlærari.

Tað verður pláss fyri einum hjálparlærara við Havnar kommunuskúla frá 1. januar til 15. apríl 1933. Greiðligari upplýsingar fáast hjá formanninum fyri skúlanevndini.

Havn, 20. december 1932.

S. v.
J. Dahl.

Mere end nogensinde

gaar Husmødrenes Ønsker i Retning af nyttige og praktiske Julegaver. Hos

LUDVIG POULSEN

findes et rigt Udvalg af Ting, der ikke alene skaber Glæde Juleaften, men som vil bevare deres Værdi gennem lange Tider. I en Annonce kan der nødvendig kun nævnes nogle enkelte Artikler, men finder De ingen passende Idé til Deres Gave, kan vi trygt anbefale Dem at aflægge Forretningen et Besøg. Udvalget er saa stort, Nyhederne saa mange og Priserne saa rimelige, at De ikke gaar forgæves.

I Juleugen aabent til Klokken 9.

TH.
13.

Ludvig Poulsen

TH.
13.

TIL JÓLAR

fæst enn sum áður klæðningar, frakkar, sokkar og kjólar.

Góðar og biligar jólagávur
Í BRINGSNAGØTU

KNUD LAMBAA THORSHAVN

Telegramadressa: Maritime - Thorshavn HEILDSØLA Telefonnr. nr. 65 & 225 P. O. Box 45

hevur fyriliggandi flestar neyðsynjarvørur. — Keypmenn! Spyrjið um virði hjá mær, áðrenn tit keypa aðrastaðni.

Stórt útvalg

í skótoy, sokkum, hosum og undirklæðum.

Góðar vørur.

Lágur prisur.

NICODEMUS JOENSEN
TELEFON 15 TELEFON 15